

Marionka z Kosí ulice

Nikola Hiklová
ilustrovala Olha Rebdelo

FRAGMENT

Marionka z Kosí ulice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nikola Hiklová

Marionka z Kosí ulice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Marionka z Kosí ulice

Nikola Hiklová
Ilustrovala Olha Rebdelo

FRAGMENT

*Pro vaši dětskou duši. Máte ji.
Jinak byste nedrželi v ruce tuhle knížku.*

Text © Nikola Hiklová, 2023
Illustrations © Olha Rebdelo, 2023

ISBN 978-80-253-6381-2

Varování pro rodiče

Rodiče jsou zvyklí na to, že všechno, co je určené jejich dětem, bývá spojeno s nějakým varováním. Někdy se varování tváří jako dobře míněná rada.

I tahle knížka k vám putuje s kamuflovaným doporučením: Nečtěte ji dětem těsně před spaním! Dost možná totiž nepůjdou hned spát. Možná se pohnou k oknu a budou se chtít přesvědčit, jestli je na obloze Velká medvědice. To ale nevadí, že?

Čtení u snídaně zase skýtá riziko, že se vám podaří slepit k sobě dvě stránky jahodovou marmeládou, a pak si budete muset sami vymyslet, jak vyprávění skončilo.

To ale taky nevadí...

Můžete si číst, když venku prší. Můžete si číst, když venku neprší. Můžete číst u svitu lampičky, u záře svíčky nebo s baterkou pod přinou (pokud zrovna stanujete a nechcete přilákat komáry).

Je to na vás. Já vás varovala.

Mariončina maminka

PS: Ještě byste možná chtěli vědět, jestli můžete při čtení přeskakovat. To je moc dobrá otázka. Pokud jste ten typ, co čte na přeskáčku, tak už je stejně pozdě, protože tohle čtete až poté, co už máte polovinu knížky za sebou. Velkou medvědici jste už dávno našli. A nejen ji.

Jestli jste přeskakující rodič i ratolest, tak s vámi stejně nic nenadělám. Ale nebojte se, příběhy na sebe navazují jen trochu.

Kdo je Marionka aneb přece musíte vědět, o kom budete číst

Co bych vám mohla o Marionce říct? Je přemýšlivá, neposedná, svéhlavá, dobrosrdečná, zvědavá a zvídavá. Je mezi tím nějaký rozdíl? Tohle všechno bych vám mohla napsat. Ale možná bude lepší, když ji poznáte sami. Pěkně stránku po stránce. Jedno vyprávění za druhým. Protože nejlíp někoho poznáme tehdy, když společně něco zažijeme.

Ale přece jen vám dám pár odpovědí, kdyby se rodiče ptali na takové ty věci, na které se rodiče ptají, když si najdete novou kamarádku. Kolik jí je? Jak vypadá? Kde bydlí?

Marionka je malá holčička. No, jak se to vezme... Jestli jste dost malí, tak by vám možná přišla velká. Zato jestli jste hodně velcí, tak by vám přišla docela malá. Těžko si pamatovat, kolik jí vlastně je, protože se to pořád mění.

Myslíte, že taková odpověď nebude rodičům stačit? Mám nápad. Můžete si představit, že Marionce je stejně jako vám. Ono se to číslo taky bude pořád měnit. Bude se zvyšovat a mamince budete pořád připadat malí.

Jak Marionka vypadá? Jako anděl a ďáblík. Má malý nos a velké modré oči. Ráda se směje. Čelo mívá obvykle schované pod ofinou blonděných vlasů, ale párkrát se stalo, že ji maminka rozšafně ostříhala, a to pak měla najednou vysoké čelo.

Je to holka, co neposedí, má vítr v zádech a sluníčka v očích. Má ale ještě něco, co máte určitě taky, ale záleží na tom, jak moc to používáte. Není to tablet, ani dálkový ovladač. Je to fantazie. Ta nej-mocnější síla. A pracuje trochu jako svaly, čím víc ji namáháte, tím víc toho uzvedne.

Už jste zvědaví, co všechno Marionka zažije kousek od domu anebo na břehu Tichého oceánu? Nebudu vás zdržovat.

Mám pocit, jako kdybych na něco zapomněla. Á ano. Ale počkat – kde Marionka bydlí už víte, protože jste nejspíš zahlédli obálku téhle knížky. Jestli ne, tak se na ni určitě teď díváte. A je to tak. Marionka bydlí v Kosí ulici. Jenže tu byste na mapě nejspíš nenašli. Možná byste nějakou našli, ale nebyla by to ta naše Kosí ulice.

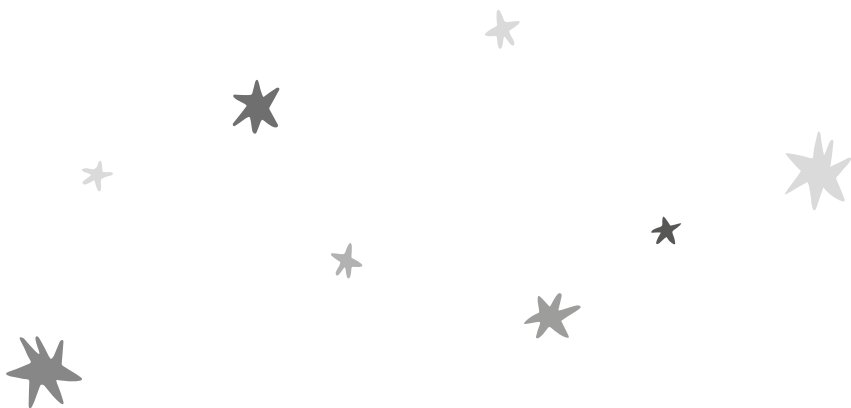
Na červené cedulce u Mariončina domu je nějaké jiné jméno. Jak jenom zní? Něco jako Luční nebo Kostelní nebo Sloní. Ne, Sloní to rozhodně nebyla. Proč se vlastně ulice nejmenují po zvířatech? Třeba Pštrosí 12 nebo Klokani 1530/5b. Myslím, že by se to dětem líp pamatovalo. A nejen jim.

Už víte, kdo je Marionka a že bydlí v Kosí ulici. Ulice je to dost krátká, tvoří ji všehovšudy pět domů. Kosí se jí říká právě mezi obyvateli domků v této a přilehlých ulicích. Tohle jméno má co do činění s Marionkou a jednou velikánskou třešní. A taky s Mariončinou prababičkou. Ta si jednou pochutnávala na třešních a zahodila na zahradě pecku. A o nějakých 70 let později už na zahradě roste tenhle velký strom.

V době, kdy bylo Marionce asi jako vám, byl už strom tak veliký, že zabral celou zahradu. Jednou v létě, když už byla třešeň obalená dvojicemi temně červených plodů, si Marionka všimla, že na strom přiletěl černý pták s oranžovým zobáčkem. Jak jste uhodli, byl to kos. A na-

jednou druhý kos. A třetí. A než si holčička párkrát promnula oči, bylo tam celé kosí hejno. Kosi a třešně, to jde přece dohromady jako děti a čokoládová zmrzlina.

Jiná holčička by se možná rozčílila, ale Marionce to nevadilo. Ráda se s ptáčky rozdělila. Stejně měla raději borůvky. Naopak, byla ráda, že má za domem kosí kamarády. Postupně zjistila, že umí jejich řeč a oni zase rozumí jí. Nejdřív si myslela, že kosí řeč umí všechny děti, a dokonce i někteří dospělí, ale brzo zjistila, že je široko daleko jediná, kdo si s kosal může popovídat.

Jak se vlastně Marionka seznámila s Matyášem

Marionku už známe a taky víme, že rozumí kosí řeči. Přijde vám to neuvěřitelné? Nedivím se, však i Matyáš tomu jen těžko věřil. Jaký Matyáš? Jen počkejte, brzy ho poznáte.

Mariončina maminka měla radost, že si její holčička s ptáčky tolik rozumí, ale říkala si, že by si dcerka měla najít i kamarády bez křidélek. Proto měla radost, když se do sousedního domu nastěhoval Matyáš s rodiči.

„Marionko, běž se seznámit s Matyášem, určitě z vás budou nejlepší kamarádi, vždyť bydlíte hned vedle sebe,“ pobízela maminka dcerku každou chvíli – jednou při snídani, jindy u oběda, a někdy dokonce i po svačině.

Do takového kamarádství se Marionce moc nechtělo, protože ráda dělala věci po svém. A navíc jí úplně stačilo, že se kamarádí s koso. Když ale Matyáše potkala, řekla si, že nebude neslušná (jak ji nabádal maminka) a zeptala se ho, jestli si taky nechce jít popovídat s koso.

„Ty rozumíš kosům? Tomu nevěřím,“ řekl Matyáš ostražitě. Přece jen se přestěhoval do nového města, a to se většinou máme na pozoru. Třeba si ze mě dělá legraci, pomyslel si Matyáš a tvářil se zatvrzele.

Marionka pokrčila rameny, rozmlouvat mu to nebude.

Navečer ji Matyáš uviděl z okna, jak si štěbetá s koso. Nemluvila zpěvavou kosí řečí, která zní jako něco mezi pískotem a švehlením. Marionka mluvila lidskou řečí, takže jí rozuměl. Kosům ale nerozuměl ani za mák.

Asi tuší, že ji pozoruju, tak dělá, že s nimi umí mluvit, pomyslel si Matyáš.

Další den byli Marionka i Matyáš na zahradě. Ne společně. Každý na zahradě u svého domu a mezi nimi byl pevný plot. Jeden druhého si moc nevšíмали, i když o sobě věděli.

Najednou nad nimi letělo velké letadlo (ze země ale vypadalo maličké). Marionka zaklonila hlavu. Kdo a kam asi letí? Možná je to nějaká princezna a má na palubě i svou dvorní opičku a kouzelný hrací kolotoč, zamyslela se.

„To je Boeing 777, má největší motory na světě,“ ozval se Matyáš. Ani v tu chvíli netušil, proč to té kosí holce říká.

Marionka se na něj překvapeně podívala. Asi má zvláštní superschopnost a vidí i do velikánské výšky a dálky. Každý jsme jedinečný v něčem jiném, řekla si. Pak si všimla, že Matyášovi visí na krku těžký dalekohled.

A tak si začali povídat o letadlech, o nebi, o ptácích. Každý to viděl trochu jinak. Matyáš oslňoval tím, co všechno o letadlech věděl. Marionka tím, jak moc ji fascinovalo být v mracích.

Marionka letadla obdivovala bez toho, aby věděla, jak velký mají motor a rozpětí křídel. Zato Matyáš o letadlech věděl úplně všechno. Nebo to tak alespoň vypadalo. V jednu chvíli si nebyl nějakým údajem jistý a rozběhl se k zadním dveřím domu.

„Počkej, zaběhnu se podívat domů do encyklopedie,“ řekl. Za chvíli se ale vrátil a vypadal neklidně.

„Co se stalo?“ zeptala se Marionka.

„Ale, mám zabouchnuté dveře a rodiče jeli pro nový nábytek,“ řekl Matyáš. Naoko se tvářil, že o nic nejde, ale byl to divný pocit.

Byl uvězněný na zahradě jejich domu, kde se ale ještě nestihl cítit jako doma.

„Hmm, a nechceš přelézt přes plot k nám? Mám tady sušenky a koláč,” řekla Marionka a ukazovala k třešňovému koláči, který už trochu rozklovali kosi. Pořád ale vypadal dobře a Matyáš si uvědomil, že ráno dost ošidil snídani. Zakručelo mu v břiše a Marionka se usmála. To zvládnu, řekl si. Na plot vylezl jedna dvě. Byly to dřevěné plaňky, jaké můžete vidět u venkovských chalup. Nahoru se leze snáz, protože se díváme do oblak, ale skočit dolů bylo horší. Bylo to dost vysoko.

„Já ti přinesu žebřík, táta má jeden v kůlně,” řekla Marionka, protože si všimla, že Matyáš váhá.

Matyáš ale zavrtěl hlavou. Teď, když měl pověst leteckého experta, cítil, že se nemůže shodit tím, že neseskočí z plotu. Zhluboka se nadechl a myslel na to, že jednou bude skákat padákem z mnohem větší výšky. Najednou cítil, že dopadl na zem. Zvládl to.

Marionka mu zatleskala a hned mu podstrčila talířek s koláčem. Jeden z kosů zakmital křídly a trochu si odfrkl. Možná si myslíte, že kosi něco podobného neumí, ale já tomu věřím.

Marionka kosa uklidňovala. On něco zapískal a odletěl.

„Opravdu jim rozumíš?” zeptal se Matyáš.

„Stejně budeš věřit tomu, čemu věřit chceš,” řekla Marionka. A měla pravdu. Matyáše napadlo, že by možná Marionce mohl věřit, ale pak se zarazil. Uvědomil si, že kosí řeči přeci my lidé nerozumíme. To by nedávalo smysl. V žádné encyklopedii o tom nečetl.

No, však uvidí. Už docela brzy.